

ВИ от XV–XVI в., възникнали в Гърция и на Балканите след падането на Константинопол през 1453 г. и появата на Османската = Атаманската Империя. „Гръцката античност“ е съществувала най-вероятно през епохата XII–XV в.

Важно е, че изучаването на историята на франкските държави в гръцка територия ЗАПОЧВА ЧАК ПРЕЗ XIX В. В Милер пише: „Тези архиви ни показват само скелета на романтичната драма, играна на гръцка сцена в течение на 250 години (уж през XIII–XV в. – А. Ф.), в която главните роли са изпълнени от живописна тъпла бургундски аристократи, германски рицари, военнизиращи авантюристи от Каталония... флорентински богаташи... и накрая, принцеси и високопоставени дами от най-старите френски родове“ [1274]. Цит. по [544], т. 4, с. 750.

По-нататък научаваме, че „античният“ Партедон през XII в., както и латинският храм на атинската Дева Мария, „СЯКАШ Е ТОКУ-ЩО ПОСТРОЕН“ [1274], с. 16. Цит. по [544], т. 4, с. 805. Като двойник (!) на прочутата „антична“ статуя на езическата „Атинска Дева, изваяна от Фидий“, рис. 7. 38 и рис. 7. 39, чието изчезване оплакват скалигеровите историци, в средновековния Партедон се издига прочутата статуя на КАТОЛИЧЕСКАТА ДЕВА МАРИЯ [544], т. 4, с. 807. Тази статуя е създадена през XIII в. [544], т. 4, с. 806.

Съвременните историци смятат, че през 1460 г. мюсюлманските владетели са надстроили Партедона с „МИНАРЕ И СА ПРЕВЪРНАЛИ ДРЕВНИЯ ХРАМ НА АТИНА ПАЛАДА В ДЖАМИЯ“ (198), с. 14. Но, както вече разбираме, не е изключено Партедонът в началото да е бил християнска църква с тясно преплетени елементи от различни религии, които по-късно са били разделени и станали атрибути само на християнството или само на мюсюлманството. Много е вероятно да са наричали „минаре“ високата камбанария на Партедона.

През XIII в. има друг „античен“ храм, действащ като ТОКУ-ЩО ПОСТРОЕН – посветен е на Богородица и днес се нарича „античният Ерехтейон“ [1274], с. 17, [544], т. 4, с. 807.

Пак през XIII в. действащ е и храмът „Георги Победоносец“, наричан днес „античният храм на Тезей“. „Безспорната му античност“ била установена през XVII в. (1274), с. 17, (544), т. 4, с. 807.

Пък и целият атински Акропол действа като активна крепост през XIII в. На рис. 7. 40 е показана късна теоретична реконструкция на Акропола, направена от Г. Релендер. В новото време крепостта е обявена за „много, много древна“. Виждате развалините на Акропола такива, каквито са били през XIX в. на рис. 7. 41. Вж. други аналогични примери в [1274], [544], т. 4.